

Хапшење арогантног изругивача међународног ратног права, Ејупа Ганића, пре неколико дана у Лондону, врсном професионалцу, српском специјалном тужиоцу за ратне злочине Владимиру Вукчевићу, требало би да дође као поклон с неба. Он сада пред својим Великим Шефом има савршени изговор да се најзад посвети послу за који га српски порески обвезници плаћају. Тај посао је кривично гоњење осумњичених ратних злочинаца, а не бављење политичким кампањама као, на пример, за усвајање неких резолуција, што се дефинитивно не налази у опису његовог радног места.

Да појаснимо: канцеларија специјалног тужиоца за ратне злочине, којом руководи г. Вукчевић, уопште не стоји завезаних руку спрам предмета Ејупа Ганића, и мноштва других сличних само зато што се осумњичени налазе ван граница Србије. У складу са скупштинским актом, којим је била формирана канцеларија Специјалног тужиоца за гоњење осумњичених ратних злочинаца, њене ингеренције простиру се по целој територији бивше Југославије. [\[1\]](#) Захтев за изручење Ганића, који је Србија поднела властима Велике Британије, из разумљивих разлога изазвао је узнемирење Вукчевићевих „колега“ из правосудних структура БиХ. Непријатну могућност, да би се један од челника њиховог ратног похода могао ускоро наћи на оптуженичкој клупи, они разним маневрима сасвим природно настоје да отклоне. Један од тих маневара је оспоравање валидности српског захтева, са ослоном на тезу да по билатералном уговору између БиХ и Србије свака од тих земаља има право да својим грађанима, осумњиченим за ратни злочин, суди пред сопственим судом.

Али питање, да ли је наведени међудржавни уговор (или договор) јачи од територијалних ингеренција које су Вукчевићу додељене формативним скупштинским актом у овом случају сасвим је ирелевантно. Ејуп Ганић је рођен у Рашкој области и он је грађанин Србије. Србија има безусловно право да од Велике Британије тражи изручење свога грађанина за кога се основано подозрева да је организовао масовно убиство припадника њених оружаних снага у Добровољачкој улици, у Сарајеву, 1992 године.

Чињеницу да је Ганић држављанин Србије, и да самим тим он може да пред законом

Пише: Стефан Каргановић
среда, 03 март 2010 16:39

Србије сноси одговорност за почињено убиство њених грађана, не истичемо у намери да г. Вукчевића снабдевамо аргументима за коришћење у Лондону, нити да га учимо његовом послу. То и не чинимо ради њега, него ради српске јавности да би она о овој околности била обавештена и да је надлежни не би преварили да пасивно прихвати евентуални изговор за колебљиво ангажовање по питању Ганићевог изручења. Контуре тог изговора, на основу богатог искуства са модусом операнди српских власти, јасно се називају. Он гласи да је министар правде БиХ ипак нажалост у праву, јер се ради о њиховом држављанину, али да је влада Србије покушала све што је било у њеној моћи, али авај да – нажалост – тај покушај није уродио плодом.

Циљ сарајевских власти није да процесуирају Ганића, јер да су оне имале намеру да то учине ништа им годинама у томе није стајало на путу. Њихов циљ је да га врате под своје окриље и да га на тај начин заштите од могућности да ће га стварно процесуирати неко други, а у овом случају то је Србија. Ако власти Србије не буду биле бар онолико одлучне и упорне да Ганића изведу пред лице правде, колико је Сарајево упорно да њега (а самим тим и себе) тог суочавања поштеди, јасно је унапред како ће ово питање на крају бити решено.

Контраст између ефикасног ангажмана сарајевских власти ових дана на хапшењу осумњиченог грбавичког злочинца, Веселина Влаховића Батка у Шпанији, и подједнако здружене мобилизације свих расположивих средстава (укључујући и понуду кауције од 200.000 фунти из државне касе) ради ослобађања Ејупа Ганића из притвора у Лондону, не делује охрабрујуће у односу на могућност процесуирања овог последњег пред судом за ратне злочине БиХ. Ако је ико, поред Влаховића, заслужио да се хитно нађе на оптуженичкој клупи и да објасни своју делатност током рата, то је несумњиво Ејуп Ганић.

Циљ српских власти требало би да буде да Ејупа Ганића што пре ставе на оптуженичку клупу где би се разјаснила његова одговорност за убиство неколико десетина дечака и, наравно, истовремено и одговорност вероломних политичких структура Изетбеговићеве „влада“, која је претходно тој мучки убијеној деци јамчила безбедност.

Нисмо убеђени да ће г. Вукчевић имати кичму да се одупре искушењу да, зарад „помирења“ и „колегијалних односа,“ у Ганићевом случају прихвати некакав компромис чији би резултат било још једна потврда недодирљивости несрпских ратних злочинаца и безвредности српских живота у очима српске државе и њених извршних власти. Та скепса није ни мало произвољна већ је то аналитичка последица вишегодишњег посматрања понашања и рада г. Вукчевића. Да не набрајамо исувише примера, довољно

Случај Ганић или најзад један користан посао за господина Вукчевића

Пише: Стефан Каргановић
среда, 03 март 2010 16:39

је да поменемо само епизоду Вукчевићевог сервилног држања на конференцији о наслеђу Трибунала која је прошле недеље била одржана у Хагу. Ако Вукчевић тамо није био способан да, као одговоран професионалац и господин, достојно одговори на провокације активисткиња из удружења самозваних „Мајки Сребренице“, шта се од њега може реално очекивати у неким озбиљнијим ситуацијама?

Зато г. Вукчевића морамо без престанка држати на оку и у пуној мери користити грађанско право – и обавезу – да контролишемо његов рад.

(Аутор је председник холандске невладине организације за мониторинг поштовања људских права, Amicus Iuris.)

[\[1\]](#) Видети члан 3 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, Службени гласник Републике Србије, бр. 67/2003 и 135/2004.